

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17.11.1998, sp. zn. 7 To 686/98, ECLI:CZ:KSPL:1998:7.TO.686.1998.1

Číslo: 24/2000

Právní věta: I. Pro naplnění skutkové podstaty trestného činu podle § 187 odst. 1 tr. zák. stačí, když pachatel jinému opatří nebo pro jiného přechovává drogu. Není podmínkou, aby prováděl činnost překupníka drog. Rozdíl je pouze v hodnocení stupně společenské nebezpečnosti činu. II. Totožnost skutku ve smyslu ustanovení § 220 odst. 1 tr. ř. posouzeného jako trestný čin nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 tr. zák. je zachována i tehdy, jestliže soud oproti obžalobě rozšíří v souladu s výsledky provedeného dokazování počet osob, jimž byla omamná látka opatřena, pokud tyto další útoky byly spáchány za podmínek pokračování v trestném činu ve smyslu § 89 odst. 3 tr. zák.

Soud: Krajský soud v Plzni

Datum rozhodnutí: 17.11.1998

Spisová značka: 7 To 686/98

Číslo rozhodnutí: 24

Číslo sešitu: 4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Totožnost skutku

Předpisy: 141/1961 Sb. § 220 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Plzni zrušil k odvolání obžalovaného rozsudek Okresního soudu v Chebu ze dne 18. 9. 1998 sp. zn. 3 T 164/97 ve výroku o vině a dalších výrocích, které měly ve výroku o vině svůj podklad, a znovu ve věci rozhodl.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem ze dne 18. 9. 1998 sp. zn. 3 T 164/97 Okresní soud v Chebu uznal obžalovaného R. K. vinným jednak trestnými činy krádeže podle § 247 odst.1 písm. b), e) odst. 2 tr. zák., poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1 tr. zák. a porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák., kterých se dopustil tím, že v době od října roku 1996 do června roku 1997 v Ch. vnikl do hodinářství P. a zde odcizil cenné předměty v hodnotě 16 427 Kč a způsobil škodu rozbitím skleněné výplně ve výši 1820 Kč, do prodejny O., kde odcizil věci v hodnotě 12 460 Kč a poškozením výlohy pak další škodu ve výši 6000 Kč, do prostoru firmy A., kde odcizil věci v hodnotě 22 320 Kč a poškozením okenní výplně způsobil škodu 50 Kč, do prodejny L.. kde odcizil věci v hodnotě 3900 Kč a rozbitím výlohy způsobil škodu ve výši 408 Kč, do sklepní kóje uživatelky L., kde odcizil věci v

hodnotě 620 Kč a poškozením zámku způsobil škodu ve výši 120 Kč, do zaparkovaného osobního automobilu zn. Ford Escort, kde odcizil věci v hodnotě 4009 Kč, do sklepní kóje uživatelky Č., kde odcizil různé věci v hodnotě 8865 Kč a poškozením zámku způsobil další škodu ve výši 120 Kč, do tržnice D., kde způsobil škodu ve výši 15 925 Kč, a do prodejního stánku uživatelky H., kde odcizil různé potraviny a nápoje v hodnotě nejméně za 3458 Kč a kalkulačky v hodnotě 630 Kč. Těchto jednání se dopustil přesto, že byl Okresním soudem v Chebu dne 8. 7. 1993 pod sp. zn. 1 T 134/92 odsouzen mimo jiné pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a), b) tr. zák. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, který vykonal, pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b) odst. 2 tr. zák. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, který vykonal, a pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a), e) tr. zák. k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, který také vykonal. Dále byl uznán vinným trestnými činy nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zák. a šíření toxikomanie podle § 188a odst. 1, 2 tr. zák., kterého se dopustil v Ch. v době od srpna 1996 do června 1997 jednáním, které spočívalo v tom, že opatroval, nejprve prodával a potom předával psychotropní látku pervitin nezletilé H. V. a tuto látku v téže době předával také R. S. a J. B., což za uvedené období učinil nejméně v osmdesáti případech, a tohoto jednání se dopustil přesto, že věděl, že H. V. doposud nedovršila 18 let věku.

Za to mu byl podle § 187 odst. 2 tr. zák. s použitím § 35 odst. 1 tr. zák. uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání tři a půl roku, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. zařazen do věznice s ostrahou.

Podle § 72 odst. 2 písm. b) tr. zák. mu bylo uloženo ochranné ústavní protitoxikomanické léčení.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které zdůvodnil jednak sám, jednak prostřednictvím svého obhájce a zaměřil je výlučně do výroku o vině (že opatřil omamnou a psychotropní látku a tento čin spáchal vůči osobě mladší než 18 let a sváděl jiného ke zneužívání jiné návykové látky než alkoholu, podporoval ho v tom a tento čin spáchal vůči osobě mladší než 18 let) a do výroku o trestu.

Uvedl, že k majetkové trestné činnosti mu kladené za vinu se plně doznal, nesouhlasil však s tím, že je vinen trestnými činy podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. c) a § 188a odst. 1, 2 tr. zák. Předně se uvedené trestné činnosti (že opatřil omamnou a psychotropní látku a tento čin spáchal vůči osobě mladší než 18 let a sváděl jiného ke zneužívání jiné návykové látky než alkoholu, podporoval ho v tom a tento čin spáchal vůči osobě mladší než 18 let) nemohl dopouštět od srpna 1996 do června 1997, protože jak bylo prokázáno, byl od 23. 2. do 23. 5. 1997 ve výkonu trestu odnětí svobody v trvání tři měsíců z rozsudku Okresního soudu v Chebu sp. zn. 2 T 177/96. Tato doba by měla být proto pominuta. Opatření drog jinému podle § 187 odst. 2 tr. zák. je odlišné od dealerské činnosti a aby mohlo být po stránce společenské nebezpečnosti jí rovné, musely by být zjištěny okolnosti po této stránce s ní srovnatelné. Z výpovědi obžalovaného není zjištěno nic jiného než to, že byl narkoman, k tomu si opatroval drogy, a protože se stýkal se spolu rovnými, z toho, co opatřil pro sebe, předával něco jiným, nejvíce svědkyní H. V. Je toho názoru, že jeho jednání nenaplnuje po materiální stránce znaky trestného činu podle § 187 tr. zák., v jednání by mohl být spatřován trestný čin podle § 188a tr. zák., ale u tohoto trestného činu nesouhlasí se závěrem soudu, že by byl spáchán formou svádění, snad jen podporou jiných, jestliže poškození požívali drogy již předtím a není zjištěno, že by obžalovaný svou činností jejich předtím pojatý záměr s drogami přestat změnil.

Soud navíc rozšířil popis skutku o poskytování drog R. S. a J. B., aniž by takto byl popsán skutek v obžalobě. Obžalovaný je proto toho názoru, že soud porušil obžalovací zásadu uvedenou v § 220 odst. 1 tr. ř., a to s poukazem na důkazní nedostatečnost zjištění, na jejichž základě soud rozšířil skutek i na poškozené R. S. a J. B.

Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek v tomto výroku o vině zrušil, neuznal ho vinným trestným činem podle § 187 tr. zák., právní kvalifikaci skutku podle § 188a tr. zák. omezil pouze vůči poškozené H. V., vypustil svádění k činu a uložil obžalovanému nižší trest.

Krajský soud z podnětu včasného odvolání podle § 254 odst. 1 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům:

Okresní soud provedl postupem podle příslušných ustanovení trestního řádu v hlavním líčení úplné dokazování k objasnění jednání obžalovaného, období, kdy se ho dopouštěl, rozsahu, následku činnosti i subjektivní stránky. Tyto důkazy také náležitě zhodnotil, a pokud jde o útoky (§ 247 tr. zák.), dospěl ke správným závěrům skutkovým i právním tak, jak je podrobně zdůvodnil v napadeném rozsudku. Se závěry soudu prvního stupně se odvolací soud v této části plně ztotožnil, postačí proto na podrobné, logické a přesvědčivé odůvodnění této části napadeného rozsudku odkázat.

Obžalovaný se k útokům (§ 247 tr. zák.) uvedeným ve výroku plně doznal, doznání je v souladu se všemi provedenými důkazy, obžalovaný proti této části výroku o vině ve svém odvolání ani žádné námítky neuplatnil. Výrok o vině proto zůstal jako zcela správný beze změny.

I ohledně výroku o vině (§ 187 odst. 1, odst. 2 písm. c/ a § 188a odst. 1, 2 tr. zák.) provedl okresní soud dokazování procesně bezvadným způsobem a v potřebném rozsahu. Je sice pravda, že nebyl vyslechnut svědek J. B., i když soud se usilovně snažil vypátrat místo jeho pobytu a předvolat ho k výslechu v hlavním líčení, což se nepodařilo. Jednání obžalovaného i vůči této osobě bylo však dostatečně zdokumentováno dalšími v řízení provedenými důkazy, zejména výpověďmi svědkyně H. V. a svědka R. S.

Je nutno souhlasit s námitkami obhajoby, že se obžalovaný nemohl dopouštět trestné činnosti v době, kdy byl ve výkonu trestu. V tomto směru, ač řádně provedl důkaz spisem Okresního soudu v Chebu sp. zn. 2 T 177/96, okresní soud nekriticky převzal vymezení doby páčání trestné činnosti tak, jak byla vymezena v obžalobě.

Odvolací soud ve svém rozhodnutí toto pochybení napravil a dobu od 23. 2. do 23. 5. 1997, kdy byl obžalovaný prokazatelně ve výkonu trestu odnětí svobody, ve výroku o vině pomínil. Obžalovaný se sice po tři měsíce, kdy se nacházel ve výkonu trestu, trestné činnosti nedopouštěl, ale po návratu na tuto bezprostředně navázal, jak je prokázáno výpověďmi svědků H. V. a R. S., že jim i svědku J. B. do 8. 6. 1997 znovu poskytl drogy nejméně ve čtyřech až pěti případech.

Není tedy pochyb, že obžalovaný jiným opatřil omamnou látku, ač věděl, že H. V. je mladší osmnácti let, tedy naplnil po všech stránkách skutkovou podstatu trestného činu podle § 187 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zák. Nelze se ztotožnit s námitkami obhajoby, že došlo rozhodnutím soudu k porušení obžalovací zásady podle § 220 odst. 1 tr. ř., tedy že okresní soud nerozhodl o skutku v obžalobě uvedeném, když jednání obžalovaného zakládající uvedené trestné činy na základě dokazování rozšířil i na osobu svědků J. B. a R. S. Toto rozšíření nijak nemění podstatu skutku, pro který bylo sděleno obvinění a podána obžaloba; totožnost skutku je zachována, je-li zachována alespoň totožnost jednání nebo následku. Při popisu jednání i následku přesto může jít jen o částečnou shodu s obžalobou. Přitom k nově zjištěným útokům došlo za podmínek pokračování v trestném činu ve smyslu ustanovení § 89 odst. 3 tr. zák. Pro naplnění skutkové podstaty trestného činu podle § 187 odst. 1 tr. zák. pak stačí, když pachatel jinému opatří nebo přechovává drogu, není podmínkou, aby prováděl překupnickou činnost. Rozdíl je pouze v hodnocení stupně společenské nebezpečnosti činu.

Naopak se odvolací soud ztotožnil s námitkou obhajoby, že obžalovaný neměl být uznán vinným trestným činem podle § 188a odst. 1, 2 tr. zák. v celém rozsahu zákonného znění tohoto ustanovení,

neboť nebylo prokázáno, že by jiné osoby sváděl ke zneužívání omamné látky. Nebylo prokázáno, že by tak jednal, a to ani proti poškozené mladistvé H. V. Navíc všichni poškození byli osobami, které s drogami již měly zkušenosti, pojem svádění je nutno vykládat jako intenzivnější činnost obžalovaného, zejména vůči osobě či osobám, které zkušenosti se zneužíváním návykové látky nemají. Nepochybně však svým jednáním je ve zneužívání drogy podporoval.

Proto odvolací soud ve svém rozhodnutí uznal obžalovaného vinným jen tím, že jiného podporoval ve zneužívání návykové látky a čin spáchal vůči osobě mladší než 18 let, když toto má oporu v provedeném dokazování.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti, když odvolání obžalovaného bylo z části shledáno důvodným, odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o vině (§ 187 odst. 1, odst. 2 písm. c/ a § 188a odst. 1, 2 tr. zák.) zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř., v návaznosti na to musel zrušit i další výroky, které měly ve výroku o vině svůj podklad, a podle § 259 odst. 3 tr. ř. sám znovu rozhodl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Dále se krajský soud podrobně zabýval odůvodněním výroků o trestu a ochranném opatření.